

เทวดา

บทที่ 5

ทศพล เป็นหนุ่มรูปงามที่ฉลาดและปราดเปรียว เขาเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเสกสิทธิ์ เมื่อตอนที่เริ่มรู้จักกัน พรรณศจียังเป็นคู่ควงกับเสกสิทธิ์ที่แม้รูปหล่อกว่า แต่ตื่นและทำอะไรไม่เป็นเรื่องเป็นราว

เธอสนใจเขาและเขาก็สนใจเธอ ตอนแรกชายหนุ่มยังเกรงใจเสกสิทธิ์จึงไม่กล้าแสดงความสนใจในตัวเธอออกมา

เธอและเสกสิทธิ์โตขึ้นมาด้วยกันอย่างพี่น้องและเพื่อน เธอทนชายหนุ่มในฐานะคนรักไม่ได้จึงมีคู่ควงคนใหม่ เสกสิทธิ์ผิดหวัง หันไปควงสาวคนนั้นคนนี่ ช่วงนี้เองที่ทศพลพาตัวเข้ามาอีกครั้ง

สองปีผ่านไป และไม่มีวันไหนที่เธอรักชายหนุ่มคนนี้น้อยลง
 เขาเองก็รักเธอ

เมื่อเสกสิทธิ์กลับมาพยายามขอคืนดีโดยมีพิมพ์สมรเป็นสะพานเชื่อม ทศพลขัดใจหงุดหงิดแสดงความไม่เป็นมิตรกับแม่สาวคนน้อง เมื่อพรรณศจีบอกเขาว่าเสกสิทธิ์ขอเธอแต่งงาน เขาโมโหเบิ่งปั้ง

เธอบอกเขาว่า “ ทศพลกลัวเลย พรรณจะไม่มีวันแต่งงานกับผู้ชายบ้องตีนคนนั้น ”

หากแล้วในเวลาต่อมาก็เป็นทศพลเองที่กลับมาบอกเธอว่า

“ เรื่องแต่งงานกับเสก ผมอยากให้พรรณคิดใหม่ ในเมื่อเป็นความต้องการของผู้ใหญ่ พรรณก็อย่าขัดใจเลย ผมมีแต่ตัวแต่ว่าเสกมีมรดกนับพันล้าน อนาคตพรรณคงไม่ต้องลำบากถ้าแต่งงานกับเสก ”

“ เงินไม่สำคัญ พรรณรักคุณ จะไม่ทำให้คุณผิดหวัง ”

“ แต่ว่าผมจะผิดหวังถ้าพรรณปฏิเสธการแต่งงาน... ความรักของเราจะคงอยู่เสมอ แต่งเถอะ...! เพื่อทุกคนจะได้สบายใจ ”

เธอไม่เข้าใจเป็นที่สุด ชายหนุ่มยิ้มขำ “ แต่ถ้าพรรณทนทางนั้นไม่ได้จริงๆ ละก็ เมื่อไหร่ที่พรรณหย่า เราก็คงแต่งงานกัน ”

หลังจากนั้นเธอย้ำถามอีกหลายหน

“ ทศพลแน่ใจหรือคะว่าจะให้พรรณแต่งงานกับคุณเสก ”

“ ผมแน่ใจซีจ๊ะ ผมยอมเสียสละเพื่ออนาคตของพรรณ...”

“ ทศไม่รักพรรณหรือคะ ”

“ ผมรักพรรณที่สุดจ๊ะ แต่ผมก็อยากเห็นคุณสบาย ผมไม่มีสมบัติอะไรสักอย่าง ไม่มีบ้าน รถก็ยังต้องผ่อน ถ้าเราไม่มีเงินผมก็แต่งงานกับพรรณไม่ได้เหมือนกัน ผมทนพาคคุณมาลำบากกับผมไม่ได้ ”

เธอได้ยินคำว่า “...ถ้าเราไม่มีเงินผมก็พาคคุณมาลำบากด้วยไม่ได้...” อีกหลายหน เพราะอย่างนั้นเธอจึงตอบรับการแต่งงาน

พิธีหมั้นถูกจัดขึ้น แหวนเพชรน้ำงามห้ากะรัตและเงินสดจำนวนสามล้านบาทเป็นของหมั้น ทำให้ทั้งเธอและทศพล ตาลายวงงง ยอมเดินตามทิศทางที่หักเหเหมือนถูกมนต์สะกด

“ ขนาดหมั้นยังได้แค่นี้ ถ้าแต่งงานกันแล้วจะแค่นี้...! ”

แม้ไซคลาภหอมหวาน ทว่าความรู้สึกที่กำลังจะสูญเสียกันและกัน ทำให้ทรมานใจไม่น้อย เพราะหลอกคนอื่น ๆ ว่าเลิกกันแล้ว ทำให้ทศพลมาหาเธอที่บ้านไม่ได้ดังเคย เขาหงุดหงิดงอแงเรียกเธอออกไปพบ

เธอเองก็โหยหาอ้อมกอดของเขา

“ อดทนหน่อย ” เขาปลอบทั้งเธอและตัวเอง “ รอให้เวลาของเรามาถึง แล้วจะไม่มีใครมาแยกเราได้อีก ”

คนอื่น ๆ ช่วยกันดูแลเรื่องการจัดงาน ขณะที่ตัวที่เจ้าสาว รู้สึกเหมือนใกล้วันประหารเข้าทุกที เธอบอกน้องสาวว่า

“ ถ้าพี่ไม่อยู่ พร้มเข้าพิธีแทนไปเลยนะ ”

“ ฮ้า อะไรจะไม่อยู่ นี่งานแต่งงานของพี่พรรณนะ ”

พรรณศจี มีสีหน้าเหมือนถูกบังคับให้กินยาขม “ พี่อยากหายตัวไปจากโลกนี้ ”

“ อะไรจะขนาดนั้น อย่าบอกนะว่าพี่พรรณรังเกียจคุณเสก ถ้าทำใจตัดพี่ที่ไม่ได้ แล้วทำไมไม่บอกเลิกการแต่งงานซะให้หมดเรื่อง ”

หมดราว ”

คุณฤทัยใกล้เคียงว่า “ พอแต่งงานแล้วพรรณก็รักเสกเองและ
พริ้ม ตอนแม่แต่งงานกับพ่อ แม่ก็โดนบังคับ รักกันเสียที่ไหน ”

เท่าที่จำได้ พ่อแม่เธอรักและมีความสุขกันดี พิมพ์สมรเลย
หมายใจว่าพรรณศรีและเสกสิทธิ์จะเป็นแบบเดียวกัน

“ พออยู่ด้วยกันไปความรักความผูกพันก็เกิดตามมาเอง ยิ่งถ้า
มีลูกมีเต้าก็ยิ่งจะผูกพันกันมากขึ้น ” คุณฤทัยกล่อมลูกสาว

พรรณศรีร้องว่า “ ต้องมีลูกด้วยกันด้วยหรือแม่ ”

“ อ้าว ก็ต้องมีซิถึงจะเป็นครอบครัว ”

เธอทำหน้าที่เหมือนจะตายเสียให้ได้

พิมพ์สมรหน้าเป็นหยอกเย้าว่า “ น่า พี่พรรณ พอผ่านคืนแรก
ทุกอย่างก็ง่ายเองละ ”

แค่อยู่ออกเสกสิทธิ์ชั่วครู่เธอก็ผิใจจะแยะ แล้วจะทนมีลูกกับเขาได้
ยังไง เธอนึกถึงคืนแรกในห้องหอด้วยความรู้สึกปั่นป่วน ผู้ชายตัว
ใหญ่แรงมากที่ไม่เคยฟังใคร คงทำตามใจตัวเองอย่างเต็มที่

พอเธอค้ำครวญกับชายคนรัก ทศพลก็กอดเธอแนบแน่น
จูบปลอบอย่างซาบซึ้ง

“ อดทนหน่อยเถอะที่รัก แล้วผมจะชดเชยให้ทุกอย่าง ”

เธอน้ำตาซึมอัดอั้น “ พรรณทำใจไม่ได้จริงๆ...! ”

“ นึกว่าทำเพื่อแม่และเพื่ออนาคตของพรรณเองสิจ๊ะ ”

“ พรรณอยากให้มื่ออะไรเกิดขึ้นสักอย่างให้เขาแต่ต้องตัวพรรณ
ไม่ได้ อืม พรรณแกลังทำเป็นไม่สบายดีไหมคะ แบบว่าพอเข้าหอ
พรรณก็ชักดิ้นชักงอกลายเป็นอะไรซักอย่างไปสักพักหนึ่ง ”

“ แล้วเขาจะยอมจดทะเบียนสมรสด้วยหรือ ”

“ ยอมซิคะ คุณเสกยอมพรรณทุกอย่างอยู่แล้ว ”

“ แต่แม่กับอาเขาละ อาอ๊ช อาวันดีกับอนันต์คงต้องดึงไว้แน่ๆ ”

“ จังพรรณจะทำยังไงดี ” น้ำเสียงเธอทุกระรอน

ทศพลไม่ได้พูดออกมา คิดในใจว่าหากจะมีอะไรเกิดขึ้น ขอให้
เป็นหลังจากที่มีการจดทะเบียนสมรสกันแล้ว และเรื่องร้ายจะต้องเกิด
กับเสกสิทธิ์ไม่ใช่เกิดกับเธอ

ถ้าไม่มีใครทำอะไร เขาจะลงมือด้วยตัวเอง...!

ทว่าการณ์ไม่ได้เป็นไปอย่างที่คาดหวัง เพราะเพียงไม่กี่วันก่อน
จะถึงวันพิธีแต่งงาน พรรณศรีก็ได้รับข่าวที่ทำให้ทุกคนตระหนกตกใจ
เสกสิทธิ์ ถูกฆาตกรรม.....!!

อีกครั้งที่ทุกคนเป็นทุกข์กังวลร้อนกร้อนใจ อุบัติเหตุเกิดขึ้น
ขณะที่มีชายของครักษ์ทั้งสองเคียงข้าง คนหนึ่งเดินไปเลื่อนรถยนต์ที่
จอดอยู่ฝั่งตรงข้ามจะมารับ ขณะที่รอ เจ้าคนร้ายก็เข้ามาฉกกระเป๋า
วุ้นหนึ่ ชายของครักษ์ อีกคนจึงวิ่งตาม ชายที่ติดอยู่ในรถเห็นเหตุการณ์
อยู่ที่ฝั่งตรงข้ามร้อนรนทำสัญญาณบอกอะไรเขาบางอย่าง ชายหนุ่ม
อ่านสัญญาณไม่ออกหันรีหันขวางทำอะไรไม่ถูกจึงข้ามถนนจะไปขึ้นรถ
แล้วรถยนต์ลึกลับอีกคันก็พุ่งเข้าชนเต็มที

เขาเป็นคนเดียวที่บาดเจ็บ...!

ร่างของชายหนุ่มถูกส่งเข้าห้องผ่าตัดก่อนจะนอนไม่มีสติอยู่อีกสอง
วัน คุณสุขสันต์ได้แต่ร้องไห้โดยมีคนมากมายช่วยปลอบ

“ ไร...ทำไมลูกแม่ถึงได้เคราะห์ร้ายอย่างนี้ ”

“ เรื่องนี้เกี่ยวกับการแต่งงานหรือเปล่านั้น ” คุณวันดี เคียงข้าง
ปลอบใจ พอได้โอกาสก็กระซิบเป่าหู “ มีใครไม่ยอมให้แต่งงานถึง
ตามราวี่ไม่หยุด แม่พรรณเขาคบหาอยู่กับใคร คุณพี่รู้เรื่องเขามากน้อย
แค่ไหนคะ ”

คนเป็นแม่เกิดลังเลขึ้นเหมือนกัน

พอคุณฤทัยมา เธอก็อดพูดไม่ได้

“ อาไร เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับยัยพรรณของฉันทันสักหน่อย ” คุณฤทัย
รีบปฏิเสธ “ ยัยพรรณไม่มีใครอื่น มีแต่พ่อเสกคนเดียว ”

“ เรื่องร้ายเกิดขึ้นซ้ำๆ แล้วยังที่พริ้มบอกว่า.....”

“ ยัยพริ้มมันพูดเรื่อยเปื่อยเพราะหวงเสก ถ้าทำได้มันคงแต่ง

แทนพี่สาวแน่ๆ เรื่องรถชนคงเป็นเหตุบังเอิญ คนกำลังจะแต่งงาน
ถือว่าเป็นโชคดีก็เลยมีเคราะห์ก่อนเป็นธรรมดา เราไปทำบุญสะเดาะ
เคราะห์ให้เสกกันเถอะ นะ สุขสันต์นะ ”

ได้ทำอะไรเพื่อลูกเป็นการปลอบใจบ้างคุณสุขสันต์ก็ไม่รือ
ตามเพื่อนไปทำบุญไม่เว้นแต่ละวัน

พรรณศจีตีสีหน้าวิตกห้วงโยมานั่งเฝ้าทุกวัน ทำให้คุณสุขสันต์
หลงปลื้ม พอเสกสิทธิลีมา หญิงสาวก็เฝ้ากุมมือไม่ปล่อย

พิมพ์สมรไม่มีโอกาสมาเยี่ยมชายหนุ่มมากเท่า เพราะต้องดูแล
เรื่องจัดแต่งบ้านช่องห้องหอ ซึ่งวางเงินค่าตกแต่งไว้แล้ว จึงต้องให้
ผู้รับเหมามาดำเนินการต่อ... เมื่อเธอถามอาการ พรรณศจียกไหล่
พูดขำๆ

“ พุดได้แล้ว คนปัญญาหมกกลับกระดูกแข็งตายยาก ”

เธอหน้าค่ว “ พี่พรรณไม่แคร์ที่คุณเสกเจ็บหรือ ”

พี่สาวรู้สึกตัว “ แคร์ซิ แหม ฉันจะไม่แคร์คุณเสกได้ยังไง ”

“ ก็ดูพุดเข้าซิ..! ”

“ แล้วไม่จริงหรือ เขาปัญญาหมกกระดูกแข็งตายยากจริงหรือ
เปล่า เอา ถ้าฉันพุดไม่ถูกหูก็ขอโทษนะจะ แม่พริ้ม ฉันลืมนิดไปว่า
คุณเสกอยู่ตรงนี้ ”

“ สงสารคุณเสกที่มารักพี่พรรณ ” เธอพูดประโยคนั้นหลายครั้ง
แล้ว

เธอไปเยี่ยมชายหนุ่ม แล้วพบใบหน้าที่ซ้ำเป็นจำๆ ของเขาขึ้นมา
เพราะพรรณศจีคอยเอาใจ เธออุตส่าห์น้ำตาซึมเพราะความสงสาร
ก้มลงไปถามเสียงเครือว่า

“ เป็นยังไงบ้างคุณเสก พริ้มมาที่ไรก็เห็นหลับทุกที ไปทำ
อิท่าไหนเข้าถึงโดนแบบนี้ ”

เขากลับยิ้มร่าทั้งที่ใบหน้าบิดเบี้ยว เสียงพุดแผ่วแต่พุดได้มากกว่า
ที่เธอคาดหวังไว้

“ เสกวิ่งไปให้รถชนเองแหละ จะได้ว่าว่ามีคนรักเป็นห่วงเสก
เห็นใหม่ว่ามันคุ้มกันแคไหน ”

เธอสีหน้าบูดถอยกลับทันที นึกหมั่นไส้จัดๆ

“ แหะ อยากรจะอ้วก ใ้อเราเป็นห่วงแทบแย้งกว่าเจ็บหนัก ”

“ ก็เสกเจ็บหนักจริงๆ พริ้มไม่เห็นหรือ ”

“ เจ็บหนักยังพุดจาได้นำหมั่นไส้ขนาดนี้นะ ”

“ พริ้มใจร้าย..! ไปๆ เสกจะอยู่กับพรรณ ” เขาไล่เธอตื้อๆ

“ ดีละ งั้นพริ้มไปก็ได้ ”

เธอแกล้งทำเป็นงอน มีโยชายหนุ่มส่งเสียงเรียกจ้อๆ “ พริ้ม...
พริ้ม...” หลายครั้ง เธอก็ทำเป็นไม่สนใจเปิดประตูห้องออกไปโดยไม่
รำลา

พรรณศจี พุดว่า “ เสกคะ ยัยพริ้มเป็นห่วงคุณมากนะ เขามา
ตอนคุณหลับหลายครั้ง ตอนนั้นก็ช่วยแต่งบ้านตัวเป็นเกลียว ”

เสียงตอบรับอ่อยอย่างใจเสียมเหมือนกัน “ เสกรู้ ”

“ เสกพุดแบบนี้ ประเดี้ยวพริ้มโกรธแยะ ”

“ พริ้มไม่โกรธเสกหรอก เค้ารักเสกมากกว่าพรรณรักซะอีก ”
ชายหนุ่มอดอ้อน

พรรณศจีลู่กางใหญ่ได้รูปสวดยของชายหนุ่ม “ โถ ทำไมเสก
พุดอย่างนั้น ใครจะมารักเสกมากกว่าพรรณ พรรณรักเสกนะคะ ”

พ่อหนุ่มคว้ามือเธอแนบแก้ม ทำสีหน้าเป็นสุขอย่างที่สุด

คุณสุขสันต์มาที่ไรก็พบเห็นหนุ่มสาวเอาใจกัน เธอปลื้มอกปลื้มใจ
ดีใจที่ลูกชายมีความสุข ไม่รู้ว่าพอพ้นจากโรงพยาบาล ว่าที่เจ้าสาว
ก็โอบยิบเข้าหาอ้อมอกของชายคนรักอีกคนหนึ่ง

คนที่สะกดรอยตามเธอ แอบถ่ายรูปลับๆ

ชายหนุ่มไม่ยอมเลื่อนการแต่งงานแม้ถูกคัดค้าน คุณอชชา
และคุณวันดีพยายามโน้มน้าวเท่าไรก็ไม่อาจเปลี่ยนใจเขาได้ เขายอม
ยกเลิกพิธีการต่างๆ ที่ได้วางแผนล่วงหน้าไว้อย่างอลังการ แต่ยืนยันจะ
เข้าห้องหอตามฤกษ์ยามเดิมให้ได้

“ มีเจ้าบ่าว มีเจ้าสาว มีห้องหอ แค่นี้ก็พอแล้ว เรื่องอื่นเอาไว้
ว่ากันทีหลัง ” เขายืนยันเช่นนั้น

“ งั้นก็ทำแค่เลี้ยงกันง่ายๆ ที่บ้าน ใครสะดวกก็มาอวยพร แล้ว

ค่อยจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่ที่หลังก็ได้ ดีเหมือนกันฤกษ์ส่งตัวถ้าต้องหาครั้งที่สองก็ออกจะกระไรอยู่ ” คนเป็นแม่เออวยตามลูกชาย

พอใกล้วันงาน ชายหนุ่มก็ทำเป็นหายป่วย ออกจากโรงพยาบาลโดยจ้างนางพยาบาลมาดูแลทั้งวันทั้งคืน ร่างสูงใหญ่ต้องอาศัยเก้าอี้ล้อเข็น หากจะเดินใกล้ๆ ก็ต้องมีไม้เท้าและคนช่วยพยุง ท่าที่เคลื่อนไหวเดินเหินคล้ายคนพิการไม่สมประกอบ ทำให้ว่าที่เจ้าสาวที่บังคับตัวเองให้ป็นสีหน้ายิ้มแย้มรักใคร่เอาใจคนป่วย ต้องฝืนใจอย่างที่สุด ขาเขาไม่แข็งแรงแต่มีมือและแขนคอยรั้งคอยเหนี่ยวเธอเข้าหาอย่างน่ารำคาญ

เมื่อใดที่สัมผัสศฤงคารมีปีกที่สากไรหนวดไรเครา เป็นต้องมีคราบน้ำลายไม่มากก็น้อยติดมาเป็นทีระลึก

พรรณฉวี อึดอัดขัดใจจนแทบจะร้องกรี๊ดหลายหน ที่สุดก็ต้องดึงน้องสาวเข้ามาช่วยขัดตาทัพ “ พรีมช่วยไปอยู่กับคุณเสกหน่อย พี่ขอลาไปพักหายใจหายคอบ้างไม่อย่างนั้นพี่อาจเป็นบ้าไปซะก่อน ”

พิมพ์สมรเมื่อเรื่องรักสามเส้าของพี่สาวก็เลยใคร่ปลื้มตัวไม่รู้ไม่เห็น “ ไม่เอา บ้านช่องตกแต่งเสร็จหมดแล้ว พรีมหมดหน้าที่แล้วจะไปทำไมอีก ”

“ ไปหาอะไรเล่นกับเขาก็ได้ เขาจะได้มีอะไรทำเพลินๆ ”

“ นั่นมันหน้าที่ของพี่พรรณนี่นา ”

“ โอ๊ย พี่เครียดจะแย่แล้ว ถ้าพรีมไม่ช่วยละก็ พี่จะหนีไปให้ไกลๆ เลยจริงๆ ด้วย ”

“ แน่ พี่พรรณจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ”

“ ไม่รู้ละ พี่จะแก้ง่ายตัวไปเลย พรีมอยากให้เป็นอย่างนั้นก็ตามใจ ”

“ แล้วนี่มันเรื่องของพรีมซะเมื่อไหร่ ”

“ แน่นะ ว่าไม่ใช่เรื่องของพรีม ดีละ งั้นพี่จะหนีการแต่งงานซะเลย ”

“ ก็ตามใจพี่พรรณซิ ”

“ นำ พรีม ช่วยพี่เขาหน่อย แล้วอีกหน่อยทุกอย่างก็จะดีเองแม่รับรอง ”

เพราะแม่ขอร้อง เธอก็เลยต้องยอมตาม.....

เป็นคุณอ๊อซอีกนั่นแหละ ที่จัดการให้บุรุษพยาบาลร่างใหญ่มาทำกายภาพ บำบัดบริหารร่างกายให้ชายหนุ่ม สีหน้าท่าที่เขาสุภาพแต่พิมพ์สมรรู้สึกไม่ใคร่วางใจ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่

เธอเล่นหมากฮอสกระดานกับชายหนุ่มโดยมีสายตาของบุรุษพยาบาลหนุ่มนักรถล้ามคอยมองตามทำให้รู้สึกหงุดหงิดจนต้องกระซิบบ่น

“ พรีมไม่ชอบอีตากล้ามใหญ่คนนี่เลย เขามาจากโรงพยาบาลไหน เปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ได้หรือ ”

“ ขึ้นเปลี่ยนพรีมก็คงไม่ชอบอีกนั่นแหละ ”

เสกสิทธิ์นั่งตัวเอียงคอเอียงเพราะอาการบาดเจ็บแล้วยังนิสยปล่อยเนื้อปล่อยตัวของเขาเอง แต่พิมพ์สมรรู้สึกไม่เคยรู้สึกขัดตา เธอยอมรับเขาในทุกรูปแบบที่เป็น

“ ก็แหวตาเขาแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ เห็นแล้วไม่ถูกชะตาเลย ”

“ แต่เขาก็เรียบริ่อยดีนี่นา ตัวใหญ่แข็งแรงดีด้วย ถ้าเป็นคนอื่นคงรับน้ำหนักตัวเสกไม่ไหวหรอก ”

เธอต้องยอมรับ คนตัวสูงใหญ่อย่างเสกสิทธิ์ต้องอาศัยนายยกษ์กล้ามใหญ่คนนี่ถึงจะเอาอยู่

แต่ว่า... “ แล้วทำไมเขาต้องคอยมองเราด้วย ”

“ เขามองพรีมเพราะสนใจมั้ง ก็พรีมสวยเหมือนพรรณนี่นา ”

พอถึงเรื่องนี้เธอรู้สึกขวางหู จึงแหวเข้าให้ “ เอ๊ะ พรีมสวยเองไม่ได้หรือ ทำไมต้องบอกว่าสวยเหมือนพี่พรรณด้วย ”

“ เอา พรีมสวยก็สวย...” เขายิ้มประจบ แต่ก็แก้งลตเสียงพูดต่อให้เธอได้ยิน “ แต่สวยน้อยกว่าพรรณหน่อยนึง ”

เขาหัวเราะพอกพอใจที่ยั่วให้เธอโมโหได้

“ ฮี ในสายตาของคุณเสกใครจะสวยกว่าพี่พรรณไปได้ ”

เธอค่อนข้างขยับไม่ได้ขุ่นเคือง เพียงแต่หมั่นใส่พ่อนักรักที่ช่างไม่ลืมหูลืมตามองอย่างอื่นนอกจากหญิงสาวที่ชื่อพรรณฉวี.....